

Opmerking van de auteur

Dit boek behandelt een aantal emotioneel beladen onderwerpen, waaronder rouw en seksuele intimidatie. Lezers die denken dat deze inhoud hen van streek kan maken of traumatische herinneringen kan oproepen, worden aangevoedigd om hun emotionele welzijn in acht te nemen voor ze besluiten verder te lezen.

ISBN 978 90 00 40397 4
ISBN 978 90 00 40398 1 (e-book)
NUR 343/285

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *First and Forever*

Oorspronkelijke uitgave © Lynn Painter 2026, published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Tekst: Lynn Painter, 2026

Vertaling: Jade Vening

Omslagillustratie: Nathan Burton

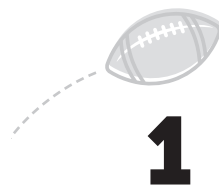
Omslagontwerp: Ashley Tucker en Saskia Janssen

Binnenwerkillustraties: MamasOmar/Shutterstock

Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

DUFFY

‘Ben je er klaar voor, mevrouw Distefano?’

Was ik er klaar voor? Ik wilde het liefst kotsen en mijn hele lichaam was aan het trillen, dus ja – ik was er zo klaar voor als ik maar kon zijn. Voor iemand die een hekel had aan spreken in het openbaar en dat koste wat kost vermeed – hallo, ik heb voor een carrière als belastingaccountant gekozen – was het surrealistisch dat ik vrijwillig een podium op zou gaan en voor een publiek geïnterviewd zou worden.

Mijn hele leven was de laatste tijd surrealistisch geworden.

‘Ja,’ zei ik knikkend, terwijl ik uit de stoel in de *green room* kwam, klaar om de stagiair te volgen naar wat mijn idee van de hel op aarde was. ‘Ik ben er klaar voor.’

‘Wacht,’ zei mijn vader paniekerig. Hij stopte met zijn nerveuse geijsbeer en hield zijn hand op alsof hij een huurmoordenaar probeerde te overtuigen zijn leven te sparen. Hij had erop gestaan me te vergezellen, omdat hij er zeker van was dat ik zonder zijn begeleiding ‘ons nog dieper in de problemen zou brengen’ en zijn uitdrukking was zo serieus dat het haast komisch was toen hij naar me toe boog en zei: ‘Duffy Distefano,

dit moment is van het uiterste belang. Het interesseert me niet hoeveel pijn het doet, maar je moet diep in jezelf graven en je lieve kant tevoorschijn toveren. Plant een glimlach op je gezicht en doe alsof je freaking perfect bent, begrepen? Je weet dat ik van je hou, kind, maar wees deze keer niet jezelf – er staat te veel op het spel.’

‘O, wat zeg je dat toch lief, pap,’ zei ik. Mijn hart bonsde bijna uit mijn borst terwijl het studiapubliek applaudisseerde voor iets wat zich aan de andere kant van het gordijn afspeelde. De enige reden dat ik dit deed, was vanwege mijn vader. Als het alleen om mij ging, zou ik mijn lot als paria accepteren en voorgoed onderduiken. Maar buitengesloten worden van de zondagse wedstrijden maakte mijn vader kapot.

Minneapolis Coyotes-football – en een seizoenkaarthouder zijn – was onderdeel van zijn identiteit.

In godsnaam, de man had mijn moeder vlak voor een Coyotes-wedstrijd ten huwelijk gevraagd terwijl hij aangeschoten én geschminkt was.

Dus toen iemand van het programma *Kel and Kell in the Morning* een paar dagen geleden belde op onze huistelefoon en me de kans bood mijn kant van het verhaal te vertellen, belde mijn vader terug (zonder het mij eerst te vragen) en accepteerde het aanbod namens mij.

“Wees niet jezelf” is exact wat ieder kind van een ouder wil horen tijdens een stressvol moment,’ zei ik, en ik probeerde diepe ademteugen via mijn neus te nemen. ‘Erg geruststellend. Heel hartelijk dank daarvoor.’

‘Kom op, je weet dat je niet goed bent met mensen,’ zei hij met een grijns.

Hij had gelijk, dus ik kuste hem op zijn wang en zei: ‘En nou aan de kant, zodat ik dit kan doen, ouwe.’

Ik liep om hem heen en volgde de stagiair, terwijl ik met mijn verdoofde vingers schudde en wanhopig hoopte dat ik niet zou

vallen, van mijn stokje zou gaan of weer een hotdog in mijn gezicht gegooid zou krijgen. Want daar was ik inmiddels wel klaar mee.

En ja, het woord ‘weer’ was in dit geval wel degelijk van toepassing. Ik was de afgelopen twee weken met zo veel verschillende snacks bekogeld, dat ik waarschijnlijk met vlag en wimpel voor een geblinddoekte test – waarbij ik moest benoemen welke snack er van mijn voorhoofd stuitte of welk drankje er over me heen werd gegooid – zou slagen.

Dat is een maïsworstje. Dat is popcorn. Dat slijm is de boter van een reuzenpretzel. Niet alleen is dat bier, maar het is de ipa die ze alleen in de herfst verkopen bij de kraam aan de noordzijde.

We stopten aan de rand van het gordijn en wachtten. Zodra Kel de woorden ‘een warm welkom voor Duffy Distefano’ uitsprak, gebaarde de stagiair naar mij dat ik in beweging moest komen en liep ik het podium op.

Verrassend genoeg hoorde ik geen enkele ‘boe’ toen ik in een rechte lijn naar een van de twee stoelen naast het duo dat deze sporttalkshow presenteerde liep. Ik was eraan gewend geraakt overall uitgejouwd te worden, dus dit applaus was verfrissend (maar nog steeds angstaanjagend).

Tot nu toe was ik uitgejouwd in de bus, uitgejouwd bij de footballwedstrijd van mijn neef en ik ben zelfs uitgejouwd door een willekeurig persoon tijdens de zondagse dienst in de kerk, hoewel mijn vader vervolgens de hele gemeente zijn trage, zoekende ik-zal-je-vinden-en-kapotmaken-blik schonk, waardoor de uitjouwer zich snel stilhield. Die kerel begon waarschijnlijk te bidden dat mijn vader – en mijn drie broers – hem niet zouden vinden.

Je vraagt je vast af waarom de algehele bevolking van de Twin Cities mij haat.

Omdat ze op nationale televisie hebben gezien hoe ik Coyote Carl, de geliefde mascotte van het NFL-team, bruut aanviel.

Wat echt onzin was.

Had ik hem omvergeduwd? Ja.

Was dat ook mijn bedoeling? Ook ja.

Had hij het verdiend? Absoluut.

Toen de seizoenopener in de verlenging zat, was de enorme harige bal pal voor mijn stoel gaan staan dansen. We waren minder dan één meter van een punt verwijderd toen zijn verklede kont de macarena deed en mijn zicht blokkeerde. En toen ik hem op zijn schouder tikte en vroeg of hij aan de kant kon gaan – voor de duidelijkheid, dat deed ik drie keer – ging hij niet opzij, maar omhelsde hij mij.

Wat mijn zicht op het veld er niet beter op maakte.

En terwijl ik worstelde om me uit Carls verstikkende omhelzing te bevrijden, greep één van zijn gehandschoende handen mijn kont.

Hard. Als in, niet per ongeluk.

Dus duwde ik de gore smeerlap, wat een volkomen gepaste reactie was.

Helaas verloor hij zijn evenwicht, viel achterover en tuimelde flink wat steile stadiontraptreden af. Als in, heel veel traptreden.

En op zijn weg naar beneden schakelde hij een popcornverkooper uit (van zijn val naar beneden werd later een meme gemaakt op 'Rolling' van Limp Bizkit, die keihard viraal ging).

Ja, de camera's van het grote scherm legden mijn 'gewelddadige uitbarsting' precies toen het gebeurde vast (hoewel ze hadden gemist dat hij mijn kont greep), dus nu was ik de slechterik, publieke vijand nummer één en – God, sta me bij – Football Karen.

Helemaal omdat we die wedstrijd uiteindelijk verloren.

Onze *tight end*, de sterspeler van het team die nooit fouten maakte, liet vlak voor de tijd om was de bal na een perfecte pass uit zijn handen vallen. Maar in plaats van dat ze hém de schuld gaven van het verlies, gaf heel Minneapolis mij de schuld van de 'slechte mojo' van het team.

Blijkbaar had ik de Coyotes vervloekt.

Het was absurd en belachelijk, maar ik werd een beetje bang als ik eraan dacht wat er zou kunnen gebeuren als Minnesota een shitty seizoen zou hebben.

Misschien zouden we dan naar een andere staat moeten verhuizen.

'Welkom, Duffy,' zei Kel met een verblindend witte grijns. Ze sloeg haar benen over elkaar terwijl ik ging zitten. 'Je hebt een paar interessante weken achter de rug, of niet?'

'Dat kun je wel stellen,' zei ik, en natuurlijk piepte de microfoon zo hard en hoog dat iedereen ineenkromp en hun oren bedekte.

Fantastisch. Minneapolis vergeeft me vast sneller als hun oren beschadigd worden.

'Nou, we willen er alles over horen,' zei Kell, zijn stralende glimlach was dezelfde als die van zijn vrouw en co-presentatrice. 'Maar eerst halen we er een andere gast bij zodat we het samen kunnen bespreken.'

O, god. Zouden ze Carl erbij halen? Ik had alle supersaai dingen waarvan mijn vader wilde dat ik ze zou zeggen uit mijn hoofd geleerd, in de hoop dat we daardoor iets minder gehaat zouden worden, maar ik had geen idee of ik zou kunnen doen alsof tijdens een gesprek met de perverse mascotte die mijn leven had verwoest.

'Wie is het?' vroeg ik een beetje te gespannen en ik vroeg me af of ik in staat zou zijn de drang te onderdrukken om hem weer te duwen als hij zijn snuit aan me durfde te tonen. 'Wie is hier nog meer?'

Kel schonk me een vreemde blik, alsof ze niet had verwacht dat ik zo zenuwachtig zou reageren.

Ben ik aan het zweten?

'Daar kom je nu achter,' onderbrak Kell haar met zijn gemaakte glimlach, zijn ogen iets groter alsof hij zich zorgen maakte

– of opgewonden was – dat ik op het punt stond in te storten. ‘Vrienden, mogen we een applausje voor Coyotes tight end Connor Cunningham?’

Mijn mond viel open – op een van de vele monitors die in de studio hingen ving ik er een glimp van op – terwijl de menigte uitzinnig werd en Connor Freaking Cunningham het podium op liep. Kel en Kell stonden ook op, dus deed ik dat ook en ik keek ongelovig toe hoe de man, die vorig jaar eigenhandig mijn fantasyfootbaloverwinning binnen had gesleept, grijsde en Kels hand schudde.

Connor Cunningham was een kolossale man. 1 meter 96, 118 kilo, met schoenmaat 49 en van duim tot pink waren zijn handen 24,5 centimeter. Ik had hem bij elke thuiswedstrijd op het veld gezien en bij elke uitwedstrijd op onze televisie, en toch leek hij op de een of andere manier nog veel groter toen hij op slechts een paar meter afstand van mij stond.

Hij droeg een rode Coyotes-trui en een donkere spijkerbroek. Het was heel casual in vergelijking met zijn gebruikelijke, nette maatpak dat hij voor de wedstrijden droeg, maar toch zag hij er nog steeds ontzettend stijlvol uit in vergelijking met mijn zwarte vest van de Amazon Basics-collectie, een lange zwarte rok die ik van mijn buurvrouw had geleend – omdat mijn vader vond dat al mijn broeken er te ‘louche’ uitzagen – en drie jaar oude ballerina’s, die ik op weg naar de studio met een zwarte stift had bijgewerkt om alle slijtageplekken te camoufleren.

Mijn vader en ik hielden van hem vanaf het moment dat hij bij de Coyotes was gaan spelen – de man was een beest van een aanvaller – maar we waren superfans geworden nadat hij de enige persoon was die mijn acties een soort van verdedigde.

Op de persconferentie, na de nederlaag, toen ze hem een videoclip lieten zien van mijn ‘aanval’ op Coyote Carl en hem er naar vroegen, lag hij dubbel van het lachen.

Maar toen hij uitgelachen was, zei hij iets verbazingwekkends.

Je gaat je dan toch een beetje afvragen wat die goeie ouwe Carl gedaan heeft om dit te verdienen, niet? Ik heb hem voor de omhelzing niet om toestemming zien vragen, dus misschien verdiende hij het wel om een tik te krijgen.

Ik zou die woorden nooit vergeten, want het voelde alsof er tenminste iemand in de stad was die me niet wilde vermoorden omdat ik een uit de kluiten gewassen man-hond de trap af had geduwd.

Mijn adem bleef in mijn keel steken toen Connor me aankeek en naar me toe liep om mijn hand te schudden.

Lieve god, wat een knappe man.

Meer dan zijn blauwe ogen zag ik niet toen zijn grote hand zich om mijn zweterige handpalm wikkelde. Mijn ademhaling ging veel te snel terwijl ik probeerde te praten, maar in plaats daarvan slechts mijn mond bewoog als een vis die naar adem hapte... of water... Hoe ademden vissen ook alweer?

Het lawaai in de studio klonk ineens ver weg, alsof ik in een bubbel zat, en ik voelde me licht in mijn hoofd en duizelig toen Connor mijn hand losliet.

‘Ik kan niet geloven dat je handen inderdaad 24,5 centimeter zijn...’ Ik ademde uit, niet zeker waarom ik dat hardop zei – *Lacht het publiek?* – maar niet in staat mijn woorden tegen te houden, omdat zijn handen zo gigantisch waren.

‘Hé, gaat alles goed?’ onderbrak hij me met die lage stem van hem. Zijn donkere wenkbrauwen fronsten terwijl hij op mij neerkeek.

‘...en toch kreeg je het voor elkaar om tegen de Raiders die pass uit je handen te laten vallen,’ ging ik verder en ik vroeg me af waarom het klonk alsof ik lalde. ‘Hoe is dat nou mogelijk?’

Zijn gezicht bevroor in een verbaasde uitdrukking en toen verdween hij en werd alles zwart.